

Curtea Supremă de Justiție
DECIZIE

08 mai 2019

mun. Chișinău

Colegiul penal al Curții Supreme de Justiție
în componență:

Președinte Iurie Diaconu,
Judecători Liliana Catan, Ion Guzun,

a examinat, în camera de consiliu, fără citirea părților, admisibilitatea în principiu a recursului ordinar, declarat de avocata Stela Sandu, în numele părților vătămate Sergiu Voleac și Igor Voleac, împotriva sentinței Judecătoriei Orhei din 12 noiembrie 2018 și deciziei Colegiului penal al Curții de Apel Chișinău din 29 ianuarie 2019, în privința inculpatului

Nadolschi Marcel,

	<i>Termenul de examinare,</i>
<i>instanța de fond:</i>	<i>20.08.2018 – 12.11.2018,</i>
<i>instanța de apel:</i>	<i>04.12.2018 – 29.01.2019,</i>
<i>instanța de recurs:</i>	<i>12.04.2019 – 08.05.2019.</i>

Asupra recursului menționat, Colegiul penal

C O N S T A T Ă :

1. Prin sentința Judecătoriei Orhei din 12 noiembrie 2018, cauza fiind judecată conform prescripțiilor din art. 364¹ Cod de procedură penală, Nadolschi Marcel a fost condamnat în baza art. 264 alin. (1) Cod penal la amendă în mărime de 500 unități convenționale, ce constituie 25.000 lei.

De la inculpat s-a încasat în beneficiul lui Voleac Igor prejudiciul moral în sumă de 20.000 lei, lui Voleac Sergiu în mărime de 20.000 lei și cheltuieli pentru asistență juridică 4000 lei, cât și cheltuieli de judecată 4110 lei.

2. Instanța de fond a constatat că la 27 februarie 2018, în jurul orei 18.30, inculpatul Nadolschi Marcel, conducând automobilul „Citroen C3”, n/î xx, deplasându-se pe traseul R-6 Chișinău – Orhei – Bălți în direcția mun. Orhei, la km. 58+237 m a traseului, în apropierea drumului de acces spre s. Brăviceni, r-nul

Orhei, nu a ținut seama de situația rutieră, starea carosabilului înzăpezită, nu a manifestat prudență sporită la trafic, a ignorat cerințele pct.45 subpct.(1) din Regulamentul circulației rutiere potrivit cărora, ”conducătorul trebuie să conducă vehiculul în conformitate cu limita de viteză stabilită, ținând permanent seama de următorii factori: a) starea psihofiziologică ce influențează atenția și reacția; b) dexteritatea în conducere care i-ar permite să prevadă situațiile periculoase; d) condițiile rutiere”, nu a întreprins cerințele prevăzute de pct.45 subpct. (2) din același regulament, care stipulează că, ”în cazul în care în limita vizibilității apar obstacole care pot fi observate de conducător, el trebuie să reducă viteza sau chiar să oprească pentru a nu pune în pericol siguranța traficului”, pct. 42 subpct.(2) a Regulamentului ”în afara localităților conducătorii trebuie să conducă vehiculele cât mai aproape de marginea dreaptă a carosabilului” , pct.42 subpct.(3) din Regulament „pe drumurile cu circulația dublu sens care au cel puțin două benzi într-o direcție este interzisă intrarea pe partea carosabilului destinată circulației în sens opus”, ca urmare, pierzând controlul asupra automobilului a ieșit pe banda destinată circulației în sens opus, tamponând automobilul „Toyota Auris”, n/î OC AP 193, care se deplasa regulamentar în direcția mun. Bălți, condus de Voleac Igor.

În urma accidentului rutier, șoferului Voleac Igor, conform raportului de expertiză medico-legală nr.201825D0095 din 24 aprilie 2018, i-au fost cauzate vătămări corporale medii sub formă d: fractură închisă de cotil acetabular pe dreapta; subluxația posterioară a capului femural drept, iar pasagerilor Voleac Sergiu, conform raportului de expertiză medico-legală nr.201825D0097 din 24 aprilie 2018, vătămări corporale medii sub formă de fractură închisă a osului metacarpian IV a mâinii drepte cu deplasare de fragmente și respectiv, lui Voleac Elena, conform raportului de expertiză medico-legală nr. 201825D0097 din 24 aprilie 2018, vătămări corporale medii sub formă de: fractură închisă a oaselor antebrațului drept distal cu deplasare de fragmente și fractură închisă a osului radial stâng distal fără deplasare de fragmente.

Instanța a reținut că, cauza fiind judecată în procedura simplificată, prevăzută la art. 364¹ Cod de procedură penală, probele administrate au dovedit pe deplin vinovăția inculpatului și i-a încadrat acțiunile în baza art. 264 alin. (1) Cod penal, ca încălcarea regulilor de securitate a circulației sau de exploatare a mijloacelor de transport de către persoana, care conduce mijlocul de transport, încălcare ce a cauzat din imprudență vătămări medii a integrității corporale sau a sănătății.

La stabilirea pedepsei, instanța a ținut cont de prevederile art. 7, 61, 75, 76 Cod penal, că inculpatul a comis o infracțiune mai puțin gravă, și-a recunoscut vina și s-a căit sincer, anterior nu a fost judecat, este caracterizat pozitiv la locul de trai, că întreține un copil minor, de influența pedepsei aplicate asupra corectării și reeducării vinovatului, concluzionând că inculpatului urmează a-i fi aplicată o pedeapsă sub formă de amendă în mărime de 500 unități convenționale.

La fel, instanța a statuat că art. 264 alin. (1) Cod penal, stabilește pedeapsa complementară obligatorie doar în cazul aplicării pedepsei cu închisoarea ca pedeapsă principală, din care motiv față de inculpat nu urmează a fi aplicată

pedeapsa complementară sub formă de privare de dreptul de a conduce mijloace de transport.

Pe lângă aceasta, în cadrul procesului penal a fost înaintată acțiune civilă de către avocatul Stela Sandu în numele părților vătămate Voleac Sergiu și Voleac Igor, solicitând încasarea de la inculpat în beneficiul părților vătămate, cu titlu de prejudiciu moral a câte 100.000 lei, precum și 4000 lei pentru asistență juridică.

Ținând cont de prevederile art. 219 alin. (4) Cod de procedură penală și art. 1423 Cod civil, că mărimea prejudiciului moral se determină de către instanță în funcție de caracterul și gravitatea suferințelor psihice sau fizice cauzate persoanei vătămate, de gradul de vinovăție al făptuitorului prejudiciului și de măsura în care compensarea poate aduce satisfacerea persoanei vătămate, acțiunea civilă urmează a fi admisă partial, considerând că o recompensă în valoare de câte 20.000 lei, va fi proporțională, suficientă și echitabilă la caz, cu titlu de despăgubire pentru prejudiciul moral suferit de pe urma acțiunilor inculpatului, fiind conformă și practicii CtEDO privitor la modul de încasarea a prejudiciului moral. Or, sumă revendicată de 100.000 lei, este disproporționată, însăși sentința de condamnare reprezentând un remediu de satisfacție morală a victimei.

3. Avocata Stela Sandu a declarat apel, solicitând casarea sentinței și pronunțarea unei noi hotărâri, prin care inculpatul să fie condamnat la închisoare, cu privarea de dreptul de a conduce mijloace de transport pe un termen de 2 ani, cu încasarea prejudiciului moral în beneficiul părților vătămate, conform acțiunii civile înaintate.

Apelanta a invocat că pedeapsa sub formă de amendă în mărime de 500 unități convenționale, este prea blândă în raport cu acțiunile săvârșite de inculpat.

Or, cerința art. 75 alin. (1) Cod penal de a aplica o pedeapsă echitabilă constituie o cerință a principiului echității în dreptul penal, obligă instanța să aplice infractorului o pedeapsă legală individualizată, capabilă să restabilească echitatea socială și să realizeze celelalte scopuri ale pedepsei penale, conform art. 61 alin. (2) Cod penal.

În cadrul ședinței de judecată, inculpatul nu și-a cerut iertare de la părțile vătămate, sub aspectul suferințelor psihice ce le-au suferit ultimii, manifestându-se prin sentimentul de rușine, teamă, neajutorare, umilință, inferioritate, discomfort general, insatisfacție.

Instanța nu a adus argumente forte prin care să-și motiveze poziția de ce a hotărât să micșoreze cuantumul bănesc a prejudiciului moral solicitat de părțile vătămate prin acțiunile civile.

Voleac Igor și Voleac Sergiu au suportat și suportă în continuare dureri imense, au emoții negative, fiindu-le afectată enorm starea interioară, lasându-le consecințe.

Pe Voleac Igor îl așteaptă un tratament costisitor și de lungă durată.

Recuperarea totală durează timp îndelungat, a suportat un stres psihologic intens, intervenția medicală creează suplimentar trăiri morale negative. Starea fizică de după accident îi cauzează un sentiment permanent de neliniște, discomfort și incertitudine cu privire la viitor, pierderea speranței în viață, fiind de mai mult timp într-o stare de depresie clinică profundă.

4. Potrivit deciziei Colegiului penal al Curții de Apel Chișinău din 29 ianuarie 2019, apelul a fost respins, ca nefondat.

Instanța de apel a statuat că concluzia instanței de fond, că corijarea inculpatului este posibilă prin aplicarea pedepsei sub formă de amendă, este una corectă și întemeiată.

Or, instanța corect a reținut că, inculpatul și-a recunoscut vina integral, atât în cadrul urmăririi penale, cât și în cadrul cercetării judecătorești, cauza fiind examinată în procedură simplificată, prevăzută de art. 364¹ Cod de procedură penală, că s-a căit sincer de cele comise, fiind o prerogative a instanței de judecată de a aprecia dacă scopul pedepsei poate fi atins.

Instanța de fond a efectuat o analiză complexă a circumstanțelor cauzei și a personalității inculpatului, urmărind în acest sens comportamentul lui în viața socială, la locul de muncă, precum și cel de dinainte și după săvârșirea infracțiunii incriminate.

Corect instanța a statuat că inculpatul a comis o infracțiune, care face parte din categoria celor mai puțin grave și lipsa circumstanțelor agravante.

Lui Nadolschi M. i-a fost stabilită pedeapsa sub formă de amendă în mărime de 500 unități convenționale, adică în limitele prevăzute de art. 264 alin. (1) Cod penal, luându-se în considerație și faptul că el a solicitat examinarea cauzei în baza art. 364¹ Cod de procedură penală.

Având în vedere că, norma penală prevăzută la art. 264 alin. (1) Cod penal, stabilește pedeapsa complementară obligatorie doar în cazul aplicării pedepsei cu închisoarea, ca pedeapsă principală, privarea de dreptul de a conduce mijloace de transport, reieșind din criteriile de individualizare a pedepsei penale, instanța just a considerat necesar de a nu aplica inculpatului pedeapsa complementară sub formă de privare de dreptul de a conduce mijloace de transport.

Concluzia instanței de fond este oportună, corectă și echitabilă or, pedeapsa aplicată inculpatului este corespunzătoare faptei comise, având în vedere și scopul legii penale, care indică asupra corectării și reeducării lui în vederea neadmiterii pe viitor a careva acțiunile ilegale.

Prima instanța și-a motivat just soluția adoptată, acordând deplină eficiență prevederilor art. 7, 61, 64 alin. (3), 75 și 76 Cod penal, iar pedeapsa stabilită inculpatului sub formă de amendă în mărime de 500 unități convenționale, este una echitabilă și proporțională faptei comise.

Deci, pedeapsa respectivă a fost motivată, individualizată și aplicată inculpatului în corespundere cu prevederile legale, ce corespunde principiului proporționalității și scopului de restabilire a echității sociale, corectare a inculpatului, precum și prevenirii de săvârșirea de noi infracțiuni atât din partea acestuia, cât și a altor persoane.

Totodată, conform art. 1423 alin. (1) Cod civil, art. 219 alin. (4) Cod de procedură penală, mărimea compensației pentru prejudiciul moral se determină de către instanță în funcție de caracterul și gravitatea suferințelor psihice sau fizice cauzate persoanei vătămate, de gradul de vinovăție al făptuitorului prejudiciului și de măsura în care compensarea poate aduce satisfacerea persoanei vătămate.

Din considerentul că, probatoriul administrat la cauza penală nu demonstrează în mod cert întinderea prejudiciului moral cauzat prin infracțiune

părții civile, solicitat de părțile vătămate, iar inculpatul a recunoscut parțial acțiunea civilă, instanța de judecată just a admis parțial acțiunea civilă în partea prejudiciului moral pretins.

Prin urmare, întemeiat a considerat că o recompensă în valoare de câte 20.000 lei pentru fiecare parte vătămată, cu titlu de despăgubire pentru prejudiciul moral suferit de pe urma acțiunilor inculpatului, va fi proporțională, suficientă și echitabilă la caz, ținând cont și de practica CtEDO privitor la modul de încasare a prejudiciului moral.

Or, valoarea revendicată, în sumă de 100.000 lei, este una disproporționată, însăși sentința de condamnare reprezentând un remediu de satisfacție morală a victimei.

Față de lucrul judecat de primă instanță, se constată o motivare amplă și temeinică a sentinței pronunțate cu privire la procesul de evaluare și apreciere a probelor prezentate de părți în raport cu fapta incriminată prin rechizitoriu inculpatului, astfel fiind în corespundere cu exigențele articolului 6 din Convenția pentru Apărarea Drepturilor Omului și a Libertăților Fundamentale.

5. Avocata Sandu Stela a declarat recurs ordinar, în care solicită casarea sentinței și a deciziei instanței de apel, cu pronunțarea unei noi hotărâri, prin care *inculpatului să-i fie stabilită pedeapsa cu închisoarea, cu privarea de dreptul de a conduce mijloace de transport pe un termen de până la 2 ani, cu admiterea integrală a acțiunii civile.*

Recurenta a indicat că cerința art. 75 alin. (1) Cod penal, de a aplica o pedeapsă echitabilă, constituie o cerință a principiului echității în dreptul penal, care obligă instanța să-i aplice infractorului o pedeapsă legală individualizată, capabilă să restabilească echitatea socială și să realizeze celelalte scopuri ale pedepsei penale, conform art. 61 alin. (2) Cod penal.

În urma celor săvârșite, cât și în cadrul ședinței de judecată, Nadolschi M. nu și-a cerut iertare de la Voleac I. și Voleac S. sub aspectul suferințelor psihice ce le-au suferit ultimii, manifestându-se prin sentimentul de rușine, teamă, neajutorare, umilință, inferioritate, discomfort general, insatisfacție.

Părțile vătămate Voleac I. și Voleac S. au sportat și suportă în continuare dureri imense, au emoții negative afectându-le enorm starea interioară lasându-le consecințe, dat fiind faptul că pe Voleac I. îl așteaptă un tratament costisitor și de lungă durată.

Recuperarea totală durează timp îndelungat, a suportat un stres psihologic intens, intervenția medicală creează suplimentar trăiri morale negative. Starea fizică de după accident îi cauzează un sentiment permanent de neliniște, discomfort și incertitudinea cu privire la viitor, pierderea speranței în viață, fiind de mai mult timp într-o stare de depresie clinică profundă.

În drept, recursul este întemeiat pe art. 427 Cod de procedură penală.

6. Examinând admisibilitatea în principiu a recursului ordinar pe baza materialului din dosarul cauzei și motivelor invocate, Colegiul penal concluzionează că acesta urmează a fi declarat inadmisibil din următoarele considerente.

În primul rând, potrivit art. 427 alin. (1) Cod de procedură penală, hotărârile instanței de apel pot fi supuse recursului pentru a repara erorile de drept comise de instanțele de fond și de apel, dar doar în temeiurile prevăzute de lege.

Conform art. 424 alin. (2) Cod de procedură penală, instanța de recurs, se pronunță doar în limitele temeiurilor invocate în recurs. Potrivit art. 429 alin. (1) Cod de procedură penală, recursul trebuie să fie motivat. În corespundere cu art. 430 alin. (5) Cod de procedură penală, cererea de recurs trebuie să conțină indicarea temeiurilor prevăzute în art. 427 și argumentarea ilegalității hotărârii atacate în acest sens.

Sub acest aspect se reține că în recursul ordinar declarat, în pofida prevederilor enunțate, nu este indicat nici un temei din cele nominalizate în art. 427 alin. (1) Cod de procedură penală, fiind omisă totalmente specificarea unor concrete erori de drept și argumentarea ilegalității deciziei contestate în acest sens (*pct. 5. din decizie*).

Rezultă că, recursul ordinar nu îndeplinește cerințele legale de conținut, iar instanța de recurs nu este competentă să completeze din oficiu recursul ordinar al avocatei cu circumstanțe în fapt și în drept, care le-ar justifica, și să se expună, apoi, asupra unor temeiuri neargumentate legal de recurent.

Or, conform art. 24 alin. (2) Cod de procedură penală, instanța judecătorească nu este organ de urmărire penală, nu se manifestă în favoarea acuzării sau a apărării și nu exprimă alte interese decât interesele legii.

În al doilea rând, potrivit art. 427 alin. (1) pct. 6) și 10) Cod de procedură penală, hotărârile instanței de apel pot fi supuse recursului pentru a repara erorile de drept comise de instanțele de fond și de apel, inclusiv și în temeiul când hotărârea atacată nu cuprinde motivele pe care se întemeiază soluția, când s-au aplicat pedepse individualizate contrar prevederilor legale.

Instanța de recurs verifică doar dacă s-a aplicat corect legea la faptele reținute prin hotărârea atacată și dacă aceste fapte au fost constatate cu respectarea dispozițiilor de drept formal și material.

În această ordine de idei și în raport cu circumstanțele invocate în recursul ordinar, în care nici nu sunt indicate concrete erori de drept și clar definite (*pct. 5. din decizie*), se atestă că împrejurările menționate în partea descriptivă a hotărârilor contestate, inclusiv cele reproduse în pct. 2., 4. din prezenta decizie, relevă în mod concludent că instanțele de fond și de apel, legal și întemeiat au constatat și apreciat circumstanțele de fapt și de drept ale cauzei în latura pedepsei aplicate inculpatului, în strictă conformitate cu prevederile normelor de procedură penală și prescripțiilor de drept material, corect luând în considerare că acesta a săvârșit o infracțiune mai puțin gravă, dar este caracterizat pozitiv, întreține un copil minor, nu are antecedente penale, a recunoscut integral vina și s-a căit sincer de cele comise, că nu au fost stabilite circumstanțe agravante, cât și prevederile art. 61, 75 Cod penal, 364¹ Cod de procedură penală, pedeapsa penală este o măsură de constrângere statală și un mijloc de corectare și reeducare a condamnatului ce se aplică de instanțele de judecată, în numele legii, persoanelor care au săvârșit infracțiuni, cauzând anumite lipsuri și restricții drepturilor lor. Pedeapsa are drept scop restabilirea echității sociale, corectarea și resocializarea condamnatului, precum și prevenirea săvârșirii de noi infracțiuni atât din partea condamnaților, cât

și a altor persoane. Executarea pedepsei nu trebuie să cauzeze suferințe fizice și nici să înjosească demnitatea persoanei condamnate. Persoanei recunoscute vinovate de săvârșirea unei infracțiuni i se aplică o pedeapsă echitabilă în limitele fixate în Partea specială a prezentului cod și în strictă conformitate cu dispozițiile Părții generale a prezentului cod. La stabilirea categoriei și termenului pedepsei, instanța de judecată ține cont de gravitatea infracțiunii săvârșite, de motivul acesteia, de persoana celui vinovat, de circumstanțele cauzei care atenuază ori agravează răspunderea, de influența pedepsei aplicate asupra corectării și reeducării vinovatului, precum și de condițiile de viață ale familiei acestuia. În cazul alternativelor de pedeapsă prevăzute pentru infracțiunea săvârșită, pedeapsa cu închisoare are un caracter excepțional și se aplică atunci când gravitatea infracțiunii și personalitatea infractorului fac necesară aplicarea pedepsei cu închisoare, iar o altă pedeapsă este insuficientă și nu și-ar atinge scopul. O pedeapsă mai aspră, din numărul celor alternative prevăzute pentru săvârșirea infracțiunii, se stabilește numai în cazul în care o pedeapsă mai blândă, din numărul celor menționate, nu va asigura atingerea scopului pedepsei. Caracterul excepțional la aplicarea pedepsei cu închisoare urmează a fi argumentat de către instanța de judecată. Inculpatul care a recunoscut săvârșirea faptelor indicate în rechizitoriu și a solicitat ca judecata să se facă pe baza probelor administrate în faza de urmărire penală beneficiază de reducerea cu o pătrime a limitelor de pedeapsă prevăzute de lege în cazul pedepsei cu amendă.

Deci, pedeapsa respectivă a fost motivată, individualizată și aplicată inculpatului în corespundere cu prevederile legale, corespunde principiului proporționalității și scopului de restabilire a echității sociale, corectare a inculpatului, precum și prevenirii de săvârșirea de noi infracțiuni atât din partea acestuia, cât și a altor persoane (*pct. 2., 4. din decizie*).

Pe lângă aceasta, instanțele just au constatat și apreciat circumstanțele de fapt și de drept privind mărimea compensației pentru prejudiciul moral cauzat părților vătămate, în strictă conformitate cu prevederile normelor de procedură penală și prescripțiilor de drept material, corect ținând cont de prevederile art. 219 alin. (4), 220 alin. (3), 387 alin. (1) Cod de procedură penală, art. 1423 Cod civil, conform cărora odată cu sentința de condamnare, instanța de judecată, apreciind dacă sunt dovedite temeuri și mărimea pagubei cerute de partea civilă, admite acțiunea civilă, în tot sau în parte, ori o respinge. La evaluarea cuantumului despăgubirilor materiale ale prejudiciului moral, instanța de judecată ia în considerare suferințele fizice ale victimei, etc. Hotărârea privind acțiunea civilă se adoptă în conformitate cu normele dreptului civil. ***Mărimea compensației pentru prejudiciu moral se determină de către instanța de judecată*** în funcție de caracterul și gravitatea suferințelor psihice sau fizice cauzate persoanei vătămate, de gradul de vinovăție al autorului prejudiciului, și de măsura în care această compensare poate aduce satisfacție persoanei vătămate. ***Caracterul și gravitatea suferințelor psihice sau fizice le apreciază instanța de judecată***, luând în considerare circumstanțele în care a fost cauzat prejudiciul, precum și statutul social al persoanei vătămate.

Concluzia instanței de apel coroborează și cu jurisprudența națională, conform căreia instanțele judecătorești, la determinarea mărimii compensației

pentru prejudiciul moral, trebuie să ia în considerație atât aprecierea subiectivă privind gravitatea cauzării suferințelor psihice sau fizice părții vătămate, cât și datele obiective care certifică acest fapt, îndeosebi: importanța vitală a drepturilor personale nepatrimoniale (sănătatea, demnitatea, etc.); nivelul (gradul) suportării de către persoana vătămată a suferințelor psihice sau fizice (pricinuirea vătămării corporale, etc.); felul vinovăției (intenția, imprudența) persoanei care a cauzat prejudiciul (*Hotărârea Plenumului CSJ a RM din 09.10.2006, nr. 9 Cu privire la aplicarea de către instanțele de judecată a legislației ce reglementează repararea prejudiciului moral, pct. 25*).

Potrivit jurisprudenței CtEDO, în asemenea situație, nu se mai impune o reevaluare a conținutului mijloacelor de probă, acestea demonstrând cu prisosință soluția dată de prima instanță. Or, în cazul în care instanța de fond și-a motivat decizia luată, arătând în mod concret la împrejurările care confirmă sau infirmă o acuzație penală, pentru a permite părților să utilizeze eficient orice drept de recurs eventual, o curte de recurs poate, în principiu, să se mulțumească de a relua motivele jurisdicției de primă instanță (*hotărârea CtEDO Garcia Ruis c. Spaniei, Helle c. Finlandei*). Art. 6 din CEDO impune în special, în sarcina „instanței”, obligația de a efectua o examinare efectivă a motivelor, argumentelor și probelor propuse de părți, cu excepția cazului în care se apreciază relevanța acestora. Deși este adevărat că obligația motivării deciziilor, impusă instanțelor de art. 6 § 1 din CEDO, nu poate fi înțeleasă ca impunând formularea unui răspuns detaliat la fiecare argument (*hotărârea CtEDO, pct. 80-81, Perez c. Franței, Van de Hurk c. Țărilor de Jos*).

Mai mult, recursul declarat, potrivit argumentelor invocate și reproduse în pct. 5. din prezenta decizie, este întemeiat doar pe critica modului în care instanța de apel a apreciat circumstanțele cauzei în partea stabilirii pedepsei și în latura civilă.

Însă, pornind de la relevanțele art. 6 pct. 11¹), 27, 414 alin. (1) și (2) a Codului de procedură penală, eroarea gravă de fapt nu reprezintă o apreciere greșită a probelor, iar judecătorul apreciază probele în conformitate cu propria sa convingere, formată în urma cercetării tuturor probelor administrate. Instanța de apel, judecând apelul, verifică legalitatea și temeinicia hotărârii atacate în baza probelor examinate de prima instanță, conform materialelor din cauza penală și în baza oricăror probe noi prezentate instanței de apel, și poate da o nouă apreciere probelor din dosar. Astfel, activitatea instanțelor de fond și de apel privind doar aprecierea sau reaprecierea circumstanțelor cauzei în partea stabilirii pedepsei și în latura civilă, în alt sens decât cel pe care îl propune apărarea părților vătămate, este o competență și prerogativă legală a acestor instanțe, care nu constituie un temei de drept separat din numărul celor incluse în art. 427 Cod de procedură penală și, astfel, invocarea acestei chestiuni în recursul ordinar, la fel, este lipsită de orice temei legal.

Mai mult, motivele invocate în recursul de pe rol au constituit deja obiect de examinare în instanțele de fond și de apel, fiind oferite răspunsuri argumentate în acest sens (*pct. 2. – 5. din decizie*), iar o altă opinie asupra probelor și circumstanțelor pricinii care au fost puse la baza sentinței de condamnare, conform jurisprudenței CtEDO, nu poate servi temei pentru reexaminarea cauzei (*hotărârea din 16 ianuarie 2007, pct. 20, cazul Bujnița versus Moldova*).

În același timp, solicitarea recurente de a casa hotărârile instanțelor judecătorești și pronunțarea unei noi hotărâri, prin care *inculpatului să-i fie stabilită pedeapsa cu închisoarea, cu privarea de dreptul de a conduce mijloace de transport pe un termen de până la 2 ani, cu admiterea integrală a acțiunii civile*, contravine prevederilor art. 435 alin. (1) pct. 2) lit. c) Cod de procedură penală, conform căror rejudecarea cauzei și pronunțarea unie noi hotărâri poate avea loc dacă nu se agravează situația condamnatului, deci este una absolut neîntemeiată (pct. 5. din decizie).

Împrejurările enunțate denotă în mod concludent că instanța de apel nu a comis erori de drept în raport cu motivele invocate de recurent, că nu a admis o eroare gravă de fapt, că hotărârea contestată conține motive clare și legale pe care se întemeiază soluția, și că recursul ordinar este unul vădit neîntemeiat.

Potrivit art. 432 alin. (2) pct. 4) Cod de procedură penală, instanța de recurs decide inadmisibilitatea recursului înaintat în cazul în care se constată că acesta este vădit neîntemeiat.

Astfel, odată ce recursul nominalizat este vădit neîntemeiat, el urmează a fi declarat inadmisibil.

7. În conformitate cu art. 431 alin. (1), 432 alin. (1), (2) pct. 4), alin. (3) Cod de procedură penală, Colegiul penal,

DECIDE :

inadmisibilitatea recursului ordinar declarat de avocata Stela Sandu, în numele părților vătămate Sergiu Voleac și Igor Voleac, împotriva sentinței Judecătoriei Orhei din 12 noiembrie 2018 și deciziei Colegiului penal al Curții de Apel Chișinău din 29 ianuarie 2019, în privința inculpatului Nadolschi Marcel, pe motiv că este vădit neîntemeiat.

Decizia este irevocabilă, pronunțată integral la 07 iunie 2019.

Președinte

Iurie Diaconu

Judecători

Liliana Catan

Ion Guzun

